

Հովհաննես Թուխանյան

Արծիվն ու կաղնին

Եղավ՝ մի անգամ անտառի միջին
Արծիվն ու կաղնին էսպես վիճեցին,
Թե ո՞րն իրենցից շատ տարի կապրի,
Ո՞րն է դիմացկուն ու պինդ ավելի:

Արծիվն ասավ՝ ես. կաղնին էլ թե՛ ես:
Երկուսն էլ համառ ու հրպարտ էսպես՝
Մեծ-մեծ պարծեցան, սաստիկ վիճեցին,
Վերջը էս տեսակ պայման կապեցին:
Ժամանակ դրրին հինգհարյուր տարի

Արքան հավքերի, արքան անտառի,
Որ թե որոշված էն օրին հասնեն,
Էն օրը մին էլ գան իրար տեսնեն:
Ու Արծիվն իսկույն կաղնուց հեռացավ,
Հրգոր թևերը շարժեց, վերացավ

Դեպի ամպերը, դեպ ժայռերը,
Ուր անց է կացնում իր լավ օրերը:
Կաղնին էլ փրռեց ճյուղերն երկաթի,
Խո՛ր ու խոր մխեց ճանկերն արմատի
Ու էնպես հուժկու կանգնեց անտառում,

Որ վայր չընկնի էլ հինգհարյուր տարում:
Դարե՛ր անց կացան: Եվ ահա մի օր
Արծիվը եկավ ծերացած, անգոր,
Ծրվոցը կըտրած, տրկար, հևալով,
Թույլ-թույլ թևերը հագիվ քարշ տալով

Տեղ հասավ մի կերպ, նայեց դես ու դեն,
Տեսավ, որ Կաղնին ընկել էր արդեն.
Ճյուղերը թեն դեռ թարմ ու կանաչ,
Ընկել էր ահեղ փոթորկի առաջ:
Հե՛յ, կանչեց, գոռոզ, պարծենկո՛ւտ Կաղնի,

Դե լավ ճանաչիր ինձ ու քեզ հիմի.
Հինգհարյուր տարուց մի ժամ էլ դեռ կա,
Ընկել ես արդեն, անկոտրում հրսկա:
Հինգհարյուր տարի ապրել եմ կանգնած,
Էդքան էլ կապրեմ դեռ էսպես թիկնած,

Մինչև լըրանա մի հազար տարին:
Պատասխան տրվավ ընկած վիթխարին:

1898